

den ophævede Skattelettelse, hvilken Andeel Statskassen lader tilflyde Enhver især.

Er Eiendommen overdraget Andre til Brug, saaledes at Brugeren har at svare Skatterne eller nogen Deel af samme, har Eieren, uden at nogen ældre contractmæssig Bestemmelse deri skal kunne gjøre Forandring, selv at udrede den indtraadte Skatteforøgelse, saalænge Brugscontracten vedvarer.

Panthaverne i en Eiendom skulle ikke kunne modsætte sig, at Eieren selv modtager det for Skatteprivilegiets Ophævelse bestemte Bederlag; med mindre Pantfætterens Bo er taget under Dpbud eller Skiftebehandling, i hvilke Tilfælde Dpbudsmandene eller Skifteretten vil have at paasee, at Bederlaget anvises samme, eller Dom erhvervet over Pantfætteren, forinden Bederlaget anvises til Udbetaling, og derom betimeligt gjøres fornøden Anmeldelse til vedkommende Ministerium (§ 7), hvorefter Udbetalingen skal standses, indtil det paa lovlig Maade kan blive afgjort, om Panthaveren ifølge den erhvervede Dom kan søge Fyldestgjørelse i den paaagjældende Bederlagsfum.

§ 7.

Det overlades til Finantsministeriet at give de særegne Forfrister, som maatte blive fornødne, for at erholde Dplysning om, paa hvilke enkelte Eiendomme de foranstaaende Bestemmelser blive anvendelige, saavel som de fornødne specielle Regler angaaende, hvorledes det omhandlede Bederlag bliver at overgive til de Vedkommende, hvorledes alle senere Indsigelser og yderligere Erstatningsfordringer kunne ved Forelæggelsen af en passende Frist affkæres paa en præcluderende Maade, samt hvorledes der bliver at forholde med de udstedte Obligationers Udtrækning og Indfrielse, m. v.; Alt, for at denne Lovs Forfrister kunne rigtigten komme til Udførelse.

§ 8.

Den særlige Repartition af de til Fourage for Landmilitair=Staten, Marschpenge for Landsoldaterne, samt Betaling for Kongelige Tjenestereiser fornødne Udgifter, saavel som Erlægelsen af Skriverpenge til Amtsforvalterne og Dommer= og Skriverform bortfalder fra 1ste Januar 1850 at regne, i Overeensstemmelse

med Loven om Ophævelse af flere ældre Statuter og Skatteligninger, samt om Fordelingen saavel af Bederlaget herfor som af fremtidige directe Skattepaalæg. Ligeledes bortfalder den i Fordningen af 28de Juli 1784 og senere Bestemmelser ommeldte Dplagsfourage.

§ 9.

I Henseende til Udredelse af Hæfte til Hærens Brug forholdes efter den særlige Lov herom.

§ 10.

De communale Byrder, som vedkomme Beiarbeidet, Ydelses til Skolevæsenet, Kjørsler i communale Diemeed, Kirkers og Kirkegaardes Vedligeholdelse og nye Kirkegaardes Anlæg, og som hidtil for Storstedelen alene have paa hvilet det uprivilegerede Hartorn, skulle lige ligt fordeles paa alt Hartorn, Geistlighedens samt Skolelodders og Sognefogders Hartorn derunder indbefattet. De paa Skolelodders Hartorn faldende Byrder blive at udrede af Communen.

Jøvrigt skal der med Hensyn til Udvæjningen af de anførte enkelte communale Byrder iagttages efternavnte i de følgende Paragrapher foreskrevne Regler.

§ 11.

De Eiere eller Bestidderne af privilegeret Hartorn, som, efter Vedtagt eller af anden Retsgrund, tidligere have vedligeholdt Veistykker for deres egen Regning, naaget disse efter Stedets Forhold egnede sig til at optages mellem de offentlige Veie, skulle være berettigede til at fordrø disse Veistykker overtagne af den vedkommende Commune. Ligesom derhos Tvistigheder, om slike Veistykker fremtidigen bør optages mellem de offentlige Veie, blive endeligen at afgjøre af Amtsraadet, saaledes skal og, forsaavidt Beiarbejde i en Commune udføres in natura, Amtsraadet endelig afgjøre alle Klager, der maatte fremkomme over, at der ved dets Fordeling ikke er taget billigt Hensyn til en af den enkelte Veipligtige frem sat Paastand om, at den Veistrækning maatte anvises ham, som det, uden uretlig Tilsidefattelse af de øvrige Veipligtiges Tarv, vilde være lettest for ham at holde vedlige.